

Sygn. akt VII U 2147/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: Sędzia S.O. Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant: st. sekretarz sąd. Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 17 listopada 2015 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 2147/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 listopada 2015 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), wykonując postanowienie sądu z dnia 30 września 2015 roku przeliczył E. M. emeryturę. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy przyjął podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 5 lat kalendarzowych od 1984 roku do 1988 roku oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji w wysokości 104,70 %. (decyzja – k. 48 – 49v. akt rentowych tom V)

W odwołaniu E. M. zaskarżył wskazaną decyzję w całości zarzucając rozstrzygnięciu:

- oparcie decyzji na niepełnym materiale dowodowym i zupełne zignorowanie złożonych dowodów w sprawie o sygn. akt VII U 1513/14, w postaci dokumentów potwierdzających wysokość zarobków uzyskanych w innym okresie niż dotychczas przyjętym do obliczenia podstawy wymiaru za lata 1980 – 1989, świadectwa pracy sporządzonego przez Przedsiębiorstwo (...), potwierdzającego okres zatrudnienia od dnia 1 stycznia 1966 roku do 1990 roku, prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 9 grudnia 2008 roku w którym w pkt I zmieniono decyzję organu rentowego w ten sposób, że do ustalenia wysokości emerytury skarżącego uwzględniono okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. od dnia 3 października 1963 roku do dnia 31 grudnia 1965 roku, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego obniżenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury i przyjęcie w zaskarżonej decyzji wskaźnika w wysokości 104,70 %, mimo iż faktycznie wskaźnik ten był znacznie wyższy;

- lakoniczne uzasadnienie zaskarżonej decyzji, które nie wskazuje dlaczego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 5 lat kalendarzowych od 1984 roku do 1988 roku,

a nie z innego pięcioletniego okresu lub z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od dnia 3 października 1963 roku do dnia 30 listopada 1997 roku albo z kolejnych 10 lat w okresie 1963 – 1997 i brak wskazania których z tych okresów jest dla skarżącego najkorzystniejszy;

- wykazania w zaskarżonej decyzji, że za okres od dnia 3 października 1963 roku do dnia 30 listopada 1997 roku przyjęto wynagrodzenie minimalne, mimo, że ze złożonych w Sądzie Okręgowym w Lublinie dokumentów, które nie budzą żadnych wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistymi zarobkami skarżącego, wynika, że uzyskiwane wynagrodzenie za lata 1980 – 1989 było znacznie wyższe niż wynagrodzenie minimalne. Mając na uwadze podniesione zarzuty skarżący wnosił o skorygowanie na jego korzyść wszystkich wskaźników przyjętych do przeliczenia świadczenia. W uzasadnieniu skarżący odwołał się do żądania przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzeń z kart wynagrodzeń za lata 1980 – 1989. (odwołanie – k. 2 – 4 akt sądowych)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 20 – 20v. a.s.)

Na posiedzeniu w dniu 9 czerwca 2016 roku ubezpieczony wyjaśnił, że w okresach w których organ rentowy przyjął dla potrzeb ustalenia podstawy wymiaru składki wynagrodzenia minimalne osiągał faktycznie wynagrodzenie wyższe. (protokół – k. 34 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2006 roku Sąd Okręgowy w Lublinie, wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 2127/06, ustalił E. M. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) w L. od dnia 1 stycznia 1966 roku do dnia 31 października 1990 roku, poczynając od dnia (...) Wykonując wyrok sądu organ rentowy decyzją z dnia 5 marca 2007 roku przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia (...) do ustalenia wysokości świadczenia przyjmując podstawę wymiaru uprzednio pobieranej renty, w tym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 104,70 %, przyjęty z lat 1984 – 1988 (1984 rok w wysokości 88.38 %, 1985 rok w wysokości 110.30 %, 1986 rok w wysokości 114,59 %, 1987 rok w wysokości 110.36 %, 1988 rok w wysokości 99.89 %), przy uwzględnieniu treści zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, sporządzonego przez Urząd Wojewódzki w L. z dnia 3 lutego 1994 roku, w którym wykazano wynagrodzenie ubezpieczonego z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. za okres od dnia 1 stycznia 1984 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku. Za 1984 rok w wysokości 178.575 złotych, za 1985 rok w wysokości 264.785 złotych, za 1986 rok w wysokości 331.316 złotych, za 1987 rok w wysokości 386.498 złotych oraz za 1988 rok w wysokości 636.411 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił również 25 lat i 7 miesięcy okresów składkowych oraz 6 miesięcy okresów nieskładkowych.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2008 roku Sąd Okręgowy w Lublinie, wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 1590/07, w pkt I zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 5 marca 2007 roku w ten sposób, że do ustalenia wysokości emerytury E. M. uwzględnił okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. od dnia 3 października 1963 roku do dnia 31 grudnia 1965 roku, jako okresu składkowego. Poza zainteresowaniem Sądu pozostawała okoliczność wysokości wynagrodzenia osiąganego przez skarżącego w ustalonym okresie podlegającym zaliczeniu do wysokości świadczenia emerytalnego. Wykonując wskazany wyrok organ rentowy decyzją z dnia 29 stycznia 2009 roku uwzględnił ustalony do zaliczenia przez Sąd okres zatrudnienia, co skutkowało ustaleniem przez Zakład wymiaru okresów składkowych na poziomie 27 lat i 10 miesięcy. Wymiar okresów nieskładkowych poprzednio ustalony pozostał bez zmian na poziomie 6 miesięcy.

Decyzją z dnia 26 maja 2014 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury. Od wskazanej decyzji E. M. odwołał się. W toku rozpoznania odwołania w sprawie o sygn. akt VII U 1513/14 skarżący złożył do akt sprawy karty wynagrodzeń sporządzone z okresu zatrudnienia skarżącego w Przedsiębiorstwie (...) w L. od 1980 roku do 1990 roku. Potwierdzają one wynagrodzenie za prace skarżącego za 1980 rok w wysokości 72.515 złotych, za 1981 rok w wysokości 101.216 złotych, za 1982 rok w wysokości 108.763 złotych, za 1983 rok w wysokości 144.243 złotych, za 1984 rok wynika suma wynagrodzeń w wysokości 178.575 złotych, za 1985 rok w wysokości 238.085 złotych, za 1986 rok w wysokości 331.316 złotych, za 1987 rok w wysokości 386.498 złotych oraz za 1988 rok w wysokości 636.411 złotych, za 1989 rok w wysokości 374.129 złotych oraz za 1990 rok w wysokości 1203089 złotych. Powołując

się na treść kart wynagrodzeń skarżący zgłosił żądanie zobowiązania organu rentowego do przeliczenia świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem wynagrodzeń z tych kart wynikających. Rozpoznający odwołanie Sąd Okręgowy w Lublinie postanowieniem z dnia 30 września 2015 roku w pkt I umorzył postępowanie w związku z cofnięciem odwołania, a w pkt II wnioszek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem faktycznego wynagrodzenia uzyskanego w Przedsiębiorstwie (...) w L. przekazał do rozpoznania Zakładowi.

W ramach rozpoznania przekazanego postanowieniem z dnia 30 września 2015 roku żądania organ rentowy przeliczył podstawę wymiaru świadczenia emerytalnego uwzględniając wynagrodzenie z kart wynagrodzeń z okresu od dnia 1 stycznia 1980 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku i od dnia 1 stycznia 1989 roku do dnia 31 października 1990 roku. Natomiast do wysokości świadczenia, z okresu od dnia 1 stycznia 1984 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku, Zakład jak dotychczas przyjął wynagrodzenia wykazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 lutego 1994 roku. Zakład ponownie przyjął jako najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 104,70 %, przyjęty z 5 lat kalendarzowych, tj. od 1984 roku do 1988 roku. Wysokość świadczenia emerytalnego po waloryzacji z dnia 1 marca 2015 roku wynosi 1.395,97 złotych, a po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu opłacania składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników w wysokości 16,71 złotych, 1.412,68 złotych.

Wskaźniki wysokości podstawy wymiaru świadczenia w całym okresie ubezpieczenia wynoszą, przy uwzględnieniu osiągniętych i przyjętych przez Zakład wynagrodzeń, w 1963 roku 10,64 %, w 1964 roku 41,30 %, w 1965 roku 40,17 %, w 1966 roku 40,93 %, w 1967 roku 42,136 %, w 1968 roku 40,36 %, w 1969 roku 39,10 %, w 1970 roku 38,59 %, w 1971 roku 42,41 %, w 1972 roku 39,86 %, w 1973 roku 35,74 %, w 1974 roku 34,01 %, w 1975 roku 30,67 %, w 1976 roku 28,03 %, w 1977 roku 29,01 %, w 1978 roku 31,38 %, w 1979 roku 32,54 %, w 1980 roku 100,05 %, w 1981 roku 109,70 %, w 1982 roku 77,93 %, w 1983 roku 83,04 %, w 1984 roku 88,38 %, w 1985 roku 110,30 %, w 1986 roku 114,59 %, w 1987 roku 110,36 %, w 1988 roku 99,89 %, w 1989 roku 15,08 %, w 1990 roku 9,74 %, w 1991 roku 34,59 %, w 1992 roku 26,45 %, w 1993 roku 9,39 %, w 1997 roku 19,99 %, w 2001 roku 18,43 % oraz w 2002 roku 13,81 %.

Do ustalenia podstawy wymiaru składek Zakład przyjął za okres od dnia 1 października 1963 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników w wysokości uwzględniające obowiązujące w poszczególnych latach wskazanego okresu stawki takiego wynagrodzenia. W aktach organu rentowego brak jest dokumentacji potwierdzającej wysokość osiąganego wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia skarżącego w okresie od dnia 1 października 1963 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat od 1964 roku do 1973 roku oraz od 1980 roku do 1988 roku i 1991 roku, wynosi 66,47 %. Natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 10 lat kalendarzowych poprzedzających rok w którym zgłoszono wnioszek o przeliczenie świadczenia, tj. od 1997 roku do 2006 roku, wyniósł 5,22 %. Wysokość emerytury, przy uwzględnieniu wysokości wynagrodzeń skarżącego określonych w kartach wynagrodzeń z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. oraz przy uwzględnieniu najkorzystniejszych rocznych wskaźników wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia o wartości 66,47 %, wynosi 904,91 złotych.

(zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 4 a.r. tom I; wyroki i uzasadnienia – k. 16 – 21, 67 - 74 a.r. tom III; decyzje – k. 55, 79 a.r. tom III; decyzje – k. 8, 48 a.r. tom V; odwołanie – k. 21 a.r. tom V; pismo procesowe – k. 33 a.r. tom V; postanowienie – k. 38 a.r. tom V; kopie kart wynagrodzeń – k. 27 – 32v., 41 – 46v. a.r. tom V; kopie kart wynagrodzeń - k. 6 – 9v., 12 – 19v. a.s.; pismo Zakładu – k. 25 a.s.)

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie, dotyczących wysokości należnego wynagrodzenia ubezpieczonego w okresie od dnia 1 stycznia 1980 roku do dnia 31 października 1990 roku z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. oraz w pozostałych okresach ubezpieczenia, stanowiących podstawę wymiaru składek na

ubezpieczenia społeczne. W szczególności dotyczy do kart wynagrodzeń z okresu od 1980 roku do 1990 roku oraz zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 lutego 1994 roku.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku dowodowego pełnomocnika skarżącego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność sprawdzenia wyliczeń wysokości emerytury ubezpieczonego, na uzasadnienie którego pełnomocnik podniósł występowanie niezgodności w wysokości wynagrodzeń określonych w kartach wynagrodzeń a w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w latach 1984 – 1985, przyjętych przez Zakład do ustalenia wysokości świadczenia skarżącego. Tymczasem dla weryfikacji wyliczeń wysokości świadczenia emerytalnego dokonanej przez organ rentowy w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 1984 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku w oparciu o kwoty wynagrodzeń wykazanych co do tego okresu w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 lutego 1994 roku przy uwzględnieniu wysokości wynagrodzeń z tego okresu określonych w kartach wynagrodzeń wystraczające w ocenie Sądu było zsumowanie kwot wynagrodzeń określonych w kartach wynagrodzeń z poszczególnych lat wskazanego okresu i porównanie tych ustalonych sum wynagrodzeń z wartościami wynagrodzeń przyjętymi przez organ rentowy. Dla przeprowadzenia wskazanego działania rachunkowego zdaniem Sądu nie jest niezbędna wiedza specjalna, posiadana jedynie przez biegłego. Wskazane działanie rachunkowe w ramach postępowania dowodowego zostało przez Sąd wykonane. Przyjęte przez Sąd orzekające stanowisko jest konsekwencją roli jaką spełnia opinia biegłego w procesie, a która nie może być źródłem materiału faktycznego w sprawie. Rolą biegłego nie jest bowiem dokonywanie samodzielnych ustaleń faktycznych istotnych dla zastosowania określonej normy prawnej. To strony winny wykazać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Zadaniem biegłego jest jedynie naświetlenie wyjaśnionych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych, przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionemu mu materiału sprawy. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2013 roku, sygn. I ACa 704/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 października 2013 roku, sygn. I ACa 663/13)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie E. M. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz treść zarzutów odwołania, należy ocena zasadności przyjętej przez organ rentowy podstawy faktycznej ustalenia wysokości świadczenia rentowego w ramach rozpoznania wniosku o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzeń z kart wynagrodzeń, złożonych przez skarżącego w toku postępowania zakończonych postanowieniem z dnia 30 września 2015 roku.

W ramach podniesionych zarzutów skarżący wskazał, że zaskarżone rozstrzygnięcie oparte zostało na niepełnym materiale dowodowym, zupełnie ignorującym w zakresie ustalenia wysokości świadczenia złożone w sprawie o sygn. akt VII U 1513/14 dowody w postaci dokumentów potwierdzających wysokość zarobków uzyskanych w innym okresie niż dotychczas przyjętym do obliczenia podstawy wymiaru za lata 1980 – 1989, tj. kart wynagrodzeń. Tymczasem z poczynionych ustaleń wynika w sposób jednoznaczny, że Zakład w zaskarżonej decyzji przeliczył podstawę wymiaru świadczenia emerytalnego, uwzględniając wynagrodzenie z kart wynagrodzeń z okresu od dnia 1 stycznia 1980 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku i od dnia 1 stycznia 1989 roku do dnia 31 października 1990 roku. Natomiast do wysokości świadczenia, co do okresu od dnia 1 stycznia 1984 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku, Zakład, jak dotychczas, przyjął wynagrodzenia wykazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 lutego 1994 roku. Przyjęty przez organ rentowy zakres ustaleń co do określenia wysokości świadczenia w oparciu o wskazane dokumenty w żaden sposób nie narusza uprawnień skarżącego.

Jak bowiem ustalono zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, sporządzone przez Urząd Wojewódzki w L., wykazano wynagrodzenie ubezpieczonego z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. za okres od dnia 1 stycznia 1984 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku, za 1984 rok w wysokości 178.575 złotych, za 1985 rok w wysokości 264.785 złotych, za 1986 rok w wysokości 331.316 złotych, za 1987 rok w wysokości 386.498 złotych oraz za 1988 rok w wysokości 636.411 złotych. Natomiast z kart wynagrodzeń za wskazany okres wykazano wynagrodzenie za

1984 rok sumę wynagrodzeń w wysokości 178.575 złotych, za 1985 rok w wysokości 238.085 złotych, za 1986 rok w wysokości 331.316 złotych, za 1987 rok w wysokości 386.498 złotych oraz za 1988 rok w wysokości 636.411 złotych. Poczynione ustalenie w sposób nie budzący wątpliwości wskazując, że oba źródła informacji w zakresie wysokości wynagrodzenia określając wynagrodzenie na tożsamym poziomie w odniesieniu do 1984, 1986, 1987 i 1988 roku. Natomiast w odniesieniu do 1985 roku przyjęte przez organ rentowy wynagrodzenie w oparciu o treść zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu jest wyższe niż wynikające z karty wynagrodzeń za ten rok. Tym samym zasadność zarzutu odwołania w tym zakresie nie została potwierdzona. Natomiast prawidłowość zastosowanych przez Zakład reguł określonych w postanowieniach art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwaną dalej ustawą emerytalną, nie budziła wątpliwości Sądu.

Odnosząc się do zarzutu nieuwzględnienia dowodu w postaci świadectwa pracy sporządzonego przez Przedsiębiorstwo (...), potwierdzającego okres zatrudnienia od dnia 1 stycznia 1966 roku do dnia 31 października 1990 roku, należy wskazać, że jest on zupełnie bezzasadny. Jak wynika bowiem z poczynionych ustaleń, Zakład uwzględnił przy ustaleniu wysokości świadczenia okres zatrudnienia we wskazanym podmiocie i okresie już w decyzji z dnia 5 marca 2007 roku, wydanej w wykonaniu wyroku z dnia 1 grudnia 2006 roku Sąd Okręgowy w Lublinie, ustalającego E. M. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) w L. od dnia 1 stycznia 1966 roku do dnia 31 października 1990 roku. Wskazany okres zatrudnienia skarżącego mieścił się ramach uwzględnionych przez Zakład do ustalenia wysokości emerytury 25 lat i 7 miesięcy okresów składkowych oraz 6 miesięcy okresów nieskładkowych.

Powyższa ocena dotyczy to również zarzutu nieuwzględnienia prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 9 grudnia 2008 roku w którym w pkt I zmieniono decyzję organu rentowego w ten sposób, że do ustalenia wysokości emerytury skarżącego uwzględniono okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. od dnia 3 października 1963 roku do dnia 31 grudnia 1965 roku. Jak bowiem ustalono Zakład wykonując wskazany wyrok decyzją z dnia 29 stycznia 2009 roku uwzględnił ustalony do zaliczenia przez Sąd okres zatrudnienia, co skutkowało ustaleniem przez organ rentowy wymiaru okresów składkowych na poziomie 27 lat i 10 miesięcy, tj. jego zwiększeniem właśnie o wskazany okres zatrudnienia w porównaniu do poprzednio ustalonego wymiaru takich okresów. Z tych względów nie doszło do zarzucanego bezpodstawnego obniżenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury i przyjęcia w zaskarżonej decyzji wskaźnika w wysokości 104,70 %, mimo, iż w ocenie skarżącego faktycznie wskaźnik ten był znacznie wyższy, czego ubezpieczony w żadnej mierze nie wykazał.

Odnosząc się do zarzutu lakoniczności uzasadnienia co do okoliczności podniesionych w odwołaniu należy wskazać, że co do zasady ubezpieczony w tak zawężonym kontekście ma rację. Jednakże pozostaje to bez znaczenia dla oceny zasadności odwołania z uwagi na poczynione w toku postępowania przed Sądem ustalenia, które w sposób jednoznaczny odpowiadają na pytania stawiane przez skarżącego. Poczynione ustalenia potwierdziły bowiem w sposób nie budzący wątpliwości zasadność przyjętej przez organ rentowy do ustalenia wysokości świadczenia podstawy wymiaru uprzednio pobieranej renty, w tym wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 104,70 %, przyjęty z lat 1984 – 1988 (1984 rok w wysokości 88,38 %, 1985 rok w wysokości 110,30 %, 1986 rok w wysokości 114,59 %, 1987 rok w wysokości 110,36 %, 1988 rok w wysokości 99,89 %). Wskazany wariant okazał się najkorzystniejszy bowiem inne przewidziane w przepisie art. 15 ustawy emerytalnej konfiguracje dawały następujące wartości. I tak wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat od 1964 roku do 1973 roku oraz od 1980 roku do 1988 roku i 1991 roku, wynosi 66,47 %. Natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 10 lat kalendarzowych poprzedzających rok w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie świadczenia, tj. od 1997 roku do 2006 roku, wyniósł 5,22 %. Oparcie ustalenia wysokości emerytury na proponowanych przez skarżącego wynagrodzeniach określonych w kartach wynagrodzeń z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. oraz przy uwzględnieniu najkorzystniejszych rocznych wskaźników wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia o wartości 66,47 %, skutkowałby ustaleniem świadczenia na poziomie 904,91 złotych. Jest to rozwiązanie mniej korzystne w porównaniu z wynikiem będącym rezultatem przyjętego przez organ rentowy wyliczenia, polegającego

na przyjęciu jako najkorzystniejszego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 104,70 %, przyjęty z 5 lat kalendarzowych, tj. od 1984 roku do 1988 roku. Wysokość świadczenia emerytalnego po waloryzacji z dnia 1 marca 2015 roku wynosiła 1.395,97 złotych, a po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu opłacania składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników w wysokości 16,71 złotych, 1.412,68 złotych.

Zupełnie nieuzasadniony w ustalonym stanie faktyczny sprawy pozostawał ostatecznie zarzut wykazania w zaskarżonej decyzji za okres od dnia 3 października 1963 roku do dnia 30 listopada 1997 roku przyjęcia wynagrodzenia minimalnego. Jak bowiem ustalono do ustalenia podstawy wymiaru składek Zakład przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników w wysokości uwzględniające obowiązujące w poszczególnych latach stawki takiego wynagrodzenia jedynie za okres od dnia 1 października 1963 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku. Odnosząc się natomiast do wyjaśnień skarżącego z posiedzenia z dnia 9 czerwca 2015 roku, co do tego, że we wskazanym okresie osiągał faktycznie wynagrodzenie wyższe niż minimalne należy wskazać, że w aktach organu rentowego na dzień wydania zaskarżonej decyzji brak było dokumentacji potwierdzającej wysokość osiąganego wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia skarżącego w okresie od dnia 1 października 1963 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku. Również w toku niniejszego postępowania skarżący nie wykazał okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie innej niż przyjętej przez Zakład reguły.

Z tych względów Sąd Okręgowy odwołanie oddalił i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.